

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים
כרשת כי תבוא תש"פ

ישראל ויוסף יושבים לאכול ארוחת צהריים ישראל לוקח ערמה גדולה של שניצל. יוסף: אתה מתכוון לאכול את כל זה לבד? ישראל: לא, מה פתאום אני מתכוון לאכול את זה עם הפסטה...

פרשה מאירה

עולם טוב יותר

בפרשת כי תבוא התורה מדברת על מצות הבכורים. מי שגדלים לו פרות משבעת המינים, צריך לקחת את הפרי הראשון מכל סוג, ולהביא אותו לבית המקדש, לכהנים.

מביא הבכורים צריך לומר את הנסח שכתוב בפסוקים, שכולל הזכרת הטובה שה' עשה לאבותינו ולנו, ונתן לנו את ארץ ישראל ואת התבואה והפרות. כך האדם אומר תודה לה' על מה שנתן לו.

תגידו, ילדים: האם ה' צריך שאנחנו נאמר לו תודה? מה זה עוזר לה' שהוא כל יכול? מדוע הוא מצוה אותנו בתורה להודות לו על הטובה?

התשובה היא שבאמת ה' לא מרויח כלום מהתודה שלנו. מי שמרויח מכך זה אנחנו: ה' רוצה שלנו יהיה טוב יותר ושאנחנו נהיה אנשים טובים וישרים. לכן התורה מלמדת אותנו להפיר טובה לה' שנתן לנו את הכל. בכך אנחנו נהיים טובים יותר, והעולם שלנו הופך לעולם טוב הרבה יותר!

הפרסים חוזרים!

ענו באתר על החידות בדף הפרשה באתר, ואולי תזכו בפרס!

שאלות בפרשה

1. איך נקרא הכלי בו יש לשים את הביכורים?
2. מיהו 'ארמי אוכד אבי' לפי רש"י?
3. איזו מצווה נצטוו ישראל לעשות ביום שיעברו את הירדן?
4. על אילו הרים התקיים מעמד הברכה והקללה?
5. מי הקריא את הברכות והקללות?
6. בכמה דרכים נוסו אויבנו מפנינו, לפי הברכה?
7. השלימו: "ברוך אתה בעיר..."

חידת חדגא: הן משיגות אותנו, אבל זה דווקא טוב! למה הכוונה?

חידת פולקע: התדעו מהיכן בפרשה למדו חז"ל את הכלל שאין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין?

מילים מבולבלות

זהו את המילים והביטויים המבולבלים - מתוך 'רביעי' של הפרשה

3 מי משל

2 מעבר בך

1 אין במ

6 נדריה

5 כסת מעשהו

4 כלי לאשר

9 יש בד

8 העליות

7 יתן בושם

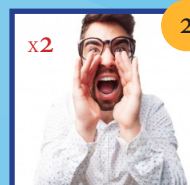
12 בשלחו בד

11 יומה

10 תכתוב

תמונות בפרשה

מצאו למה רומזות התמונות!

Meirkids.co.il

השבוע באתר ערוץ מאיר לילדים

שלושה אנשים עשו ביניהם תחרות: כל אחד זרק את השעון שלו מקומה שלישית והוא צריך לרוץ במדרגות עד למטה ולתפוס את השעון למטה.
האיש הראשון זרק את השעון שלו ורץ בשיא המהירות למטה. הוא לא מצליח.
האיש השני זרק את השעון שלו ורץ למטה. לא מצליח. האיש השלישי זרק את השעון שלו יורד לאט לאט במדרגות הוא מגיע, מושיט יד, ותופס את השעון. שני האנשים שואלים אותו איך עשית את זה? הוא אומר להם מה הבעיה? השעון שלי מאחר בשעה...

סדר במדבר סיפור לשבת

שמחה פשיטיק

את רגליה בחולות המדבר. הוא וחבריו השתלשלו בחבלים כלפי מטה, עד שמצאו עצמם עומדים בתוך הכפר האפריקאי. היו בו צרפים חסרי צורה, וכמה כבשים כחולות הסתובבו בין השמטאות והביטו עליהם בעיני עגל. תושבים לא נראו בסביבה בשעה זו, ואורי שער שהם יצאו לרעות את צאנם היכנשהו. הוא הביט ימינה ושמאלה, ואז קרא בהתרגשות: 'יש כאן בור מים!'

החבורה מהרה לעבר בור המים והחלה לשתות בשקיקה. הצמא בשלב הזה היה כבר ממש מעיק, והמים החיו אותם. כשסיימו, אמר אורי: 'עכשו, אחרי ששתינו והתחזקנו, נתקדם לעבר שער הכפר ונקדם את פניהם של החברים החכמים שלנו...'. הוא צעד בראש ואחריו הנערים בני חבורתו. הם כבר ראו באפק הרחוק את הקבוצה השניה עומדת ליד בור מים דומה, כאשר לפתע התחילו לחוש בכאבי בטן עזים. 'איי! איי!' נשמעו קריאות כאב מפהם של הנערים. הם אחזו את בטנם ונראו מתיסרים.

'יש תיק עזרה ראשונה אצל אבנר!' הצליח אורי לומר, בעודו אווז את בטנו ונאנק מכאבים. 'בואו נמהר אליהם ונקח תרופה לכאבי בטן. מה אכלנו שכואבת לנו ככה הבטן?' הנערים מהרו לעבר חבריהם, וכשהתקרבו ראו שגם החבורה השניה רצה לעברם. 'מה קרה?' צעק אורי לעבר אבנר שנראה מבהל. 'אל תשתו מהמים שבבור! קרא לעברו אבנר בתשובה. 'כבר שתינו ממנו!' השיב לו אורי. 'למה לא לשתות ממנו?'

אבנר עצר מריצתו. הוא הצביע על בור המים שממנו בא כעת. 'בוא ותראה בעצמך', אמר ביאוש. אורי וחבורתו התקדמו במהירות המירבית לעבר בור המים שבפתח הכפר, ואז הצביע אבנר על שלט שעמד שם: 'כתוב כאן גם באנגלית, שאין למבקרים לשתות מבור המים השני, אלא אם כן שתו קודם מבור המים הזה שבכניסה. יש בבור השני חידקים שהחסון והנוגדנים שלהם נמצאים כאן בבור הראשון... שתייתם מהבור השני?'

אורי לא השיב. הוא רק הצביע על חבריו, הנערים שבקבוצה שלו, המתפתלים מכאבי בטן עזים, ומבטו היה עצוב, נבוך, אבל היה לו בעיניו גם ניצוץ של חרטה, על שלא הלך בדרך הרגילה, אלא חפש לעצמו קצורי דרך.

כמו בפור, בהרבה מקרים בחיים אין קצורי דרך. תמיד טוב ללכת בדרך שבה צועדים כלם, היא הדרך הבטוחה ביותר. והאחרות? אולי לפעמים נראות לנו קצרות, אבל יש בהן סכנות שנובעות מחסר ידיעה.

החם המעיק לא הצליח להעכיר את מצב רוחם של המטיילים. הם צעדו ברב שמחה ובצחלה במדבר, השמש קפחה על ראשיהם ללא רחמים, גרונם כבר היה יבש מרב שירה ומדבורים, אבל הם המשיכו בשלהם - פטפטו ושרו, שרו ופטפטו. היו אלה חבורת נערים מאותה הכפר, שהחליטה לצאת למסע גבוש מפרך בין מדבריות אפריקאים. הם צעדו על פי מפה שמסר להם אחד המקומיים, אבל כעת נראה שהם כבר מוטשים, ונפש חיה לא נראתה בסביבה. כלומר, היתה בסביבה נפש חיה - ומעת לעת הם צלמו אחת שכזאת - אבל הם רצו נפש אדם, ואותה הם עדין לא מצאו.

אבנר, שהיה מעין מנהיג החבורה, הביט במפה שבידו. הטכנולוגיה לא סיעה להם במקום השכונ שאליו הגיעו, והמפה הגדולה והמגשמת מעט היתה האפשרות היחידה שלהם להתקדם. 'אם נמשיך ישר', הוא הכריז, 'נגיע לכפר כלשהו שאני רואה כאן במפה. אני מאמין ששם נמצא לעצמנו מים, אולי לא מי ברו, אבל בורות או בארות מים בודאי יש שם. קדימה!' לשמע הקריאה התעוררו המטיילים והמשיכו בצעידה. ואכן, כעבר זמן לא רב הם ראו לפנייהם מקום ישוב. אך כשהתקרב עוד, גלו שהכפר מקף בחומה, ושלטים פרימיטיביים שעליהם חצים ושברי משפטים באנגלית כונו את הבאים לעבר שעריו של הכפר.

'למי יש כח להקיף עכשו את הכפר?!' צעק אורי. 'בואו נטפס על החומה! מסע או לא מסע?!' ובתוך כדי דבור הוא שלף חבל מתרמילו והתקרב לעבר החומה, אומד את גובהה, ובודק כיצד אפשר לעבר אותה. אבנר נסה לעצר בעדו: 'חכה רגע! אני חושב שכדאי לנו ללכת מסביב ולהכנס בדרך הרגילה'. אולם אורי התנגד לרעיון: 'הלכנו כבר מספיק, ואין לי כח לעוד דקה של הליכה מיותרת. אני מטפס על החומה ויהי מה, ואם תרצו, תלכו אתם את כל הדרך הארוכה הזאת עד הפתח של הכפר המשנה הזה'.

התפתח וכוץ קצר, עד שלבסוף נחלקה החבורה לשתי קבוצות - האחת, בראשות אבנר, המשיכה לצעד על פי השלוט המישן, כשהיא מתקדמת לעבר פתח הכפר, ואלו הקבוצה השניה, בהנהגתו של אורי, שלפה חבלים והחלה לטפס על החומה. 'נראה מי יגיע ראשון!' גחך אורי בעודו קושר עצמו בחבל ומתארגן לטפוס. 'בהצלחה לכם!' המשיך ולגלג על קבוצתו של אבנר. 'אם תתיבשו בדרך, אשתדל לעזר לכם...' ובזאת נפרדו דרכיהם של הנערים.

הטפוס התגלה לאורי כקל ממה שחשב, וכעבר דקות ספורות הוא כבר נצב בראש החומה, והשקיף לעבר חבורתו של אבנר המשרכת